

GLASILO MREŽE ANARHISTA
ZA DIFUZIJU KULTURE OTPORA I SOLIDARNOSTI

Društvo otpora

9. broj, listopad 2018.

U ovom broju čitajte o Kontrrazvedki u rubrici Anarhistička strategija, izvještaj iz Grčke (anarhistički i anti-autoritarni projekti Atene i Eksarhije), društveni značaj i perspektive borbe pulskih i riječkih brodograditelja (Uljanika i 3.MAJ-a), te novosti kampanje Protiv političke represije u Rijeci (vijesti iz Splita)...

masari.noblogs.org / masais.noblogs.org

Anarhistička strategija kontra-moć

Kontra-moć je skup društvenih institucija koje se protive državi i kapitalu: od samoupravnih zajednica (projekata, grupa, kvartova i širih zajednica) do borbenih sindikata i radničkih, pobunjeničkih straža (Crne garde u Rusiji i Ukrajini 1917., Obrambeni komiteti CNT-a 1930-ih, YPG u Rojavi i antifašističke patrole anarhista u Grčkoj danas).

Ova rubrika će vas povremeno upoznavati s dijelovima društvenih institucija koje su anarhisti gradili kroz povijest, koje su izgrađene danas i koje želimo prilagoditi za budućnost.

Kontrrazvedka Mahnovista (Ukrajina 1919.-1938.)

Mahnovistički pokret je bio višemilijunski pokušaj seljaka jugoistočne Ukrajine da stvore anarhističko društvo "slobodnih sovjeta" 1917. do 1921. godine na *Slobodnom teritoriju*, a ime su uzeli po svom anarhističkom zapovjedniku Nestoru Makhnu. Pokret je bio pod zaštitom *Revolucionarne Ustaničke Armije Ukrajine* (Революційна Повстанська Армія України) i njezine obavještajne službe (*Kontrrazvedka*; s postojanjem civilne i vojne sekcije).

Podrijetlo mahnovističke Kontrrazvedke su bile eksproprijacije kojima su se financirale anarhističke aktivnosti (a za vrijeme rata Revolucionarna Ustanička Armija, te najsiromašniji sloj stanovništva i siročad) pljačkom banaka i bogatih kapitalista. Eksproprijacije su u sebi sadržavale i obavještajni dio posla (poput procjene bogatstva, broja stražara, lociranja i dnevne rutine mete, plana bijega itd.). Kontrrazvedka je za vrijeme rata imala zadatak

proganjati agente, suradnike neprijatelja i sve one koji su bili povezani s kažnjeničkim i policijskim organima neprijatelja. Također, njezin zadatak je bila i infiltracija neprijateljskih vojnih jedinica i kažnjavanje Mahnovista koji su počinili anti-društvene zločine.

Makhno se prisjeća kako je izvidnička jedinica vojske provjeravala svaki grm, rupu i cestu kako bi zaštitila bataljun od zasjeda i iznenadnih napada neprijatelja, a radi usporedbe posao Kontrrazvedke je bio sličan, samo što je ona imala zadatak zaštititi društvene organizacije mahnovista poput slobodnih komuna i sovjeta seljaka, ali i samu vojsku od neprijatelja.

Uz Kontra-obavještajnu sekciju postojala je i *Kulturno-edukacijska sekcija Mahnovista*, a radi uvida u vrijednosti i filozofiju pokreta pružamo vam jednu točku proglosa iz 1920. godine; *Što podrazumijevamo pod emancipacijom? Rušenje monarhističkih, koalicijskih, republikanskih i socijaldemokratskih komunističko-boljševičkih partijskih vlada, koje moraju prepustiti mjesto slobodnom i samostalnom poretku radničkih sovjeta, bez vladara i njihovih proizvoljnih zakona. Pravi sovjetski sustav nije vlast socijaldemokratskih Boljševika koji sada sami sebe nazivaju sovjetskom vlašću, već je to viši oblik anti-autoritarnog i protudržavnog socijalizma, koji se manifestira u organiziranju slobodnih, sretnih i nezavisnih struktura društvenog života radnika, pomoći kojih svaki pojedini radnik, baš kao i društvo u cjelini, može sam graditi svoju sreću i blagostanje u skladu s principima solidarnosti, prijateljstva i jednakosti.*

(*Tko su Mahnovisti i za što se bore?*, 1920.)

Anarhistička strategija

strategy στρατηγική
stratégie estrategia

nasuprot parlamentarnim i nevladinim rješenjima
je izgrađivati revolucionarnu kontra-moć

Anti-autoritani i anarhistički projekti Eksarhije i Atene (izvještaj posjeta grčkim anarhistima)

Ljetos smo sa slovenskim drugovima iz zajedničke Federacije za anarhističko organiziranje (FAO-IFA) oputovali u Atenu kako bi prisustovali regularnom sastanku *Internationale Anarhističkih Federacija* (IAF-IFA), kojeg su ovog puta udomaćili grčki drugovi i njihova Anarhistička Politička Organizacija (APO-IFA) u skvotu Lelas Karagianni 37. Tu priliku iskoristili smo da istražimo Atenu i njezinu anarhističku stranu koja nam tako često daje motivaciju i inspiraciju u lokalnom i regionalnom djelovanju. U nastavku pročitajte o projektima koje smo iz prve ruke istražili. Radi se o skvotiranim i iznamljenim prostorima, koji ugošćuju različite projekte; od mesta za život anarhista i izbjeglica, knjižnice, kafiće, besplatne klinike. Također, poseban naglasak stavili smo na još dvije bitne "stvari"; anti-autoritarni kvart Eksarhiju, te Politenički fakultet u istom kvartu.

Lelas Karagianni 37 (Atena 1988.-2018.)

Lelas Karagianni 37 je najstariji skvot u Grčkoj i vjerojatno među najstarijim u Europi. Postoji 30 godina, a služi za življenje i politički rad anarhista. U njemu se spava, jede, uči, trenira, održavaju sastanci i pripreme za akcije. Struja i voda su u funkciji, a mjere predostrožnosti na ulazu odgovaraju kontekstu anarhističkog skvota podložnog evikcijama policije i napadima fašista. 2013. je eviktiran od strane policije, a snimku evikcije i solidarnosti anarhista možete pogledati na YouTube-u pod nazivom "Police invades Lelas Karagianni Squat in Athens".

Nazvan je po ubijenoj grčkoj partizanki ("heroini podzemlja", pogubljenoj 1944. streljačkim vodom u 46. godini života, osnivačici grupe otpora "Bouboulina" - po kojoj je snimljen i film "Lela Karagiannis, the Fragrance of a Heroine"). Skvot je pred manje od tjedan dana nego li nas je ugostio krajem 6. i početkom 7. mjeseca pretrpio napad fašista molotovljevim koktelima, koji su se izdvojili od nacionalističkog marša protiv Makedonije. Uobičajena praksa fašista je da pod okriljem širih nacionalističkih pokreta i prosvjeda provode svoje napade na manjine, političke neistomišljenike i prostorije anarhističkog i ljevičarskog pokreta u Grčkoj.

Domaćini skvota su anarhistička grupa *Circle of Fire* koja je članica federacije Anarhističke Političke Organizacije (APO-IFA). Nama je interesantna zbog političke evolucije koju je doživjela, od insurekcionističke grupe koja kroz praksu i vrijeme polako napušta svoje

(Transparent povodom 30 godina skvota Lelas Karagianni 37 - Naše ime je naša duša - anarhija)

insurekcionističke stavove i nadomješta ih onima iz obitelji socijalnog anarhizma. Skvot posjeduje svoju knjižnicu, a najstariji članovi su se potrudili svoja i tuđa iskustva tiskati kroz knjige i pamflete. Kroz osobni razgovor s jednim iz njihove grupe došli smo do njihovih zaključaka kako nije dovoljno imati svoju anarhističku grupu koja operira na razini kvarta i grada, već da je potrebno umrežavanje na nacionalnoj i internacionalnoj razini, radi bolje koordinacije i informiranja o političkom, ekonomskom i društvenom kontekstu pojedinih gradova, država i širih regija. Ovo je za grčki pokret novost, koji je navikao na neformalne grupe i uglavnom napadačke aktivnosti pokreta.

K-VOX socijalni centar i ADYE zdravstvena klinika (2012.-2018.)

K-VOX je skvotirani socijalni centar u srcu Eksarhije (anti-autoritarni kvart Atene), koji nosi ime po kinu koje je nekoć bilo tamo. Postoji 6 godina i sastoji se od knjižnice, kafića i besplatne zdravstvene klinike ADYE. Sav novac sakupljen radom kafića i knjižnice odlazi za potrebe anarhista koji trpe sudske progone i izdržavaju zatvorske kazne. Svi "zaposlenici" volontiraju, a mjesto se koristi za sastanke poznate anarhističke grupe Rubikon (*Rouvikonas*).

Osim razgovora sa šankerima o prirodi prostora i sadržaju centra, sjeli smo i s dijelom anarhističke grupe Rubikon, članice Anarhističke federacije (nezavisno od Anarhističke Političke Organizacije). Radi se o grupi o kojoj izvještaji gotovo svaki tjedan budu na saborskim sjednicama, nacionalnoj televiziji ili u najčitanijim novinama.

Zašto? Grupa se specijalizirala za izvođenje direktnih akcija kojima privlači pozornost javnosti na odgovorne institucije i organizacije, bilo za patnju radnika i ljudi Grčke ili ljudi u inostranstvu. Akcije traju svega par minuta, a za to vrijeme članovi Rubikona okupiraju zgradu i koristeći njene prozore i balkone postavljaju transparente vidljive prolaznicima, razbacaju letke i učine simboličnu materijalnu štetu bojom ili razbijajući opremu i prozore. Upadi u prostorije institucija i ljudi odgovornih za evikcije, korupciju, dotrajalu opremu radnika itd. gotovo uvijek pokupe simpatije javnosti, a u 99% slučajeva prođu bez uhićenja.

Tema koju smo načeli s ekipom iz Rubikona je "vakuum" koji nastane kada ne postoji prisutnost policije u kvartu (koja se nalazi na rubovima kvarta, ali u sam kvart zalazi jedino "u punoj ratnoj spremi"). Taj vakuum moći ispune kriminalne organizacije poput mafije, ali u Eksarhiji su naišli na otpor. Navodimo to pošto su anarhisti u Eksarhiji nakon napada dileru na njih (izboli su noževima dva druga i pucali na skvot) organizirali prvu oružanu povorku protiv mafije (2016.) i time pokupili ogromne simpatije javnosti, da bi nedugo zatim istaknutog kriminalca (Habibija) netko likvidirao uz sam rub K-VOX-a.

Država je nakon toga reagirala, ali protiv mafije, jer su anarhisti imali snažnu potporu javnosti, a reakcija je bila potrebna jer bi bez nje priznali da su anarhisti glavni u kvartu, a ne država, a vrlo vjerojatno su time spriječili i masakr. Osim besplatne zdravstvene zaštite za stanovnike kvarta ADYE zdravstvena klinika pruža pomoć ozlijedenim anarhistima, pa smo tako pred svega koji tjedan mogli čuti kako je netko iz prolazećeg auta u Eksarhiji pucao iz pištolja ranjavajući djevojku u noge. Medicinski tim iz ADYE-a se pobrinuo za nju.

Realnost anarhističkog pokreta koji treba preživjeti represiju države, ali i nasilje kriminalnih organizacija čini projekte kao što su K-VOX i ADYE neprocjenjivima za opstanak pokreta. Policija gurajući ovisnike i surađujući s dilerima prisiljava anarhiste da uz borbu protiv kapitalizma i države uvrste i borbu protiv narkomanske ovisnosti, kriminala i mafije.

Nosotros, anti-autoritarni socijalni centar (2006.-2018.)

Nosotros je iznajmljeni anti-autoritarni socijalni centar uz sam rub glavnog trga Eksarhije (nasuprot K-VOX-a), koji postoji 12 godina. Ime nosi po španjolskoj anarhističkoj grupi iz 30-ih, a ugošćava razne besplatne radionice za zajednicu i simpatični kafić na krovu zgrade. Dobrodošli su svi koji prihvaćaju anti-parlamentarizam, samo-organizaciju i direktnu demokraciju. Centar je mjesto sastanaka Alpha Kappa (Anti-Authoritarian Movement, AK) i skupštine svih uključenih u program.

Uz skvotirane prostore pokret koristi i iznajmljene prostore, a jedna od prednosti na koju su nam odmah ukazali je nemogućnost ulaska policije bez sudskog naloga. Ugostila nas je drugarica na vrhu zgrade u kafiću gdje je ljeti pdivno zbog protoka zraka, ali i filmova koje navečer puštaju. Nosotros i Alpha Kappa koriste termin "anti-autoritarno" kada opisuju svoje djelovanje i projekte. Zašto?

Ovo nas vraća u godinu 2011. i djelovanje Slobodarskog bloka u Rijeci za čije je osnivanje dijelom zaslužna i Alpha Kappa odnosno njihove ideje s kojima smo se susreli iste godine u Solunu. Naime, anarhisti djeluju u anarhističkim organizacijama sačinjenim od anarhistika i u ostalim organizacijama koje zadržavaju anarhističke principe odlučivanja i djelovanja, ali ne i ideoško ime. Slobodno možemo reći da bi bez takvih projekata anarhistički pokret bio "osuđen" na djelovanje samo među anarhistima. Projekti poput Nosotrosa anarhizam čine

dostupnim široj populaciji. Kako? Premda se većina stanovnika nekog kvarta, grada ili države neće poistovjetiti s ideologijom anarhizma, odnosno neće reći za sebe da su anarhisti, oni se vrlo lako mogu poistovjetiti s kritikom stranaka, s ravnopravnim odlučivanjem i direktnom akcijom kada zakažu druge metode, najčešće legalističke prirode udrug i žutih sindikata itd.

Ovu logiku neki anarhisti ne mogu shvatiti, pa tvrde da se Alpha Kappa već godinama ograđuje od anarhizma i anarhista, ne shvaćajući da se u biti ograđuju od anarhista koji pokazuju svu svoju zadrtost i neznanje kada se radi o mehanizmima društvenog utjecanja anarhista na šиру populaciju, bilo radnika, nezaposlenih, studenata, seljaka ili dr. društvenih skupina u potlačenom položaju. To su "anarhisti" na koje smo i mi naviknuli, koji ne žele sudjelovati u društvenim gibanjima koja za njih nisu "dovoljno anarhistička", u biti pokazujući da oni nemaju namjeru utjecati na društvo, već "anarhizam" nose kao subkulturni privjesak ili što bi rekli drugovi iz Alpha Kappe - kao egoistični nihilizam.

Notara 26, skvot za izbjeglice (2015.-2018.)

Notara 26 je okupirana zgrada u Eksarhiji od 2015. godine, koju vodi skupština samoorganiziranih izbjeglica, njih trenutno oko 100-tinjak. 6 katova osmijeha djece, žena i muškaraca, bez ikakvog upliva NGO sektora i države, uz pomoć anti-autoritaraca i konvoja solidarnosti namirnica i robe anarhističkih iz Europe, ali i donacija lokalnih radnika. Prostori za druženje, spavanje, kuhanje, skladištenje i djecu čisti su i uredni, a mi smo dobili na povjerenje da sve istražimo. Samoorganizacija je efikasna naspram države, udruga i stranaka, ne samo za anarhiste već i sve ugrožene skupine! Za ljudе koji su pobegli od rata i nasilja Eksarhija je postala privremeno utočište.

Do Notare smo došli preko Anti-autoritarnog pokreta (prije spominjane Alpha Kappe), koji pomaže izbjegličkom skvotu da opstane. Pred koju godinu fašisti su pokušali zapaliti skvot dok su unutra bila između ostalog i djeca. Napad je odbijen, skvot renoviran, ali su uvedene i neke nove mјere sigurnosti, pa skvot uz svoj higijeničarski tim koji čisti - ima i "sigurnosni tim" koji u smjenama štiti skvot od potencijalnih napada, ali i ulice kvarta oko skvota od anti-društvenog kriminala.

Noć prije našeg posjeta netko je pokušao ukrasti motocikl parkiran pred ulazom skvota (mediji znaju okrivljivati izbjeglice za svaki kriminal u kvartu), ali je sigurnosni tim izbjeglica spriječio krađu, te razoružao lopova time doprinoseći sigurnosti kvarta i ugledu projekta Notara 26.

AEK, klub navijača (1975.-2018.)

U Eksarhiji postoji *Klub navijača AEK-a*, uz križanje gdje je 2008. ubijen mladi Alexis, kojeg ne možete fulati zbog ukrašenih zidova.

AEK su 1924. godine osnovali Grci izbjegli iz Konstantinopola (Istanbula) poslije Grčko-turskog rata (1919.-1922.), a navijači su se prvi put pod imenom Gate 21 organizirali 1975. Godine 2015. su na tribinu uveli izbjeglice iz Sirije i istaknuli natpis: AEK majka svih izbjeglica. Unatoč raznim kritikama, postoje uzajamne simpatije anarhisti i dijela navijača AEK-a.

Osim prisutnosti anarhističkih ideja u "mainstream sportu", odnosno kroz već postojeće navijačke skupine kao protuteža nacionalizmu, anarhisti organiziraju vlastite sportske klubove koji počivaju na samoorganizaciji i protivljenju "modernom sportu" (koji služi profitu i uglavnom skretanju pažnje javnosti s gorućih društvenih pitanja). Tako postoje nogometni, odbojkaški, košarkaški, kickbox i dr. klubovi, koji osim što vizualno jasno daju do znanja da su anti-sistemski raspoloženi, počivaju na potpuno drugačijoj etici od one kapitalističke, tržišne i državno-nacionalističke.

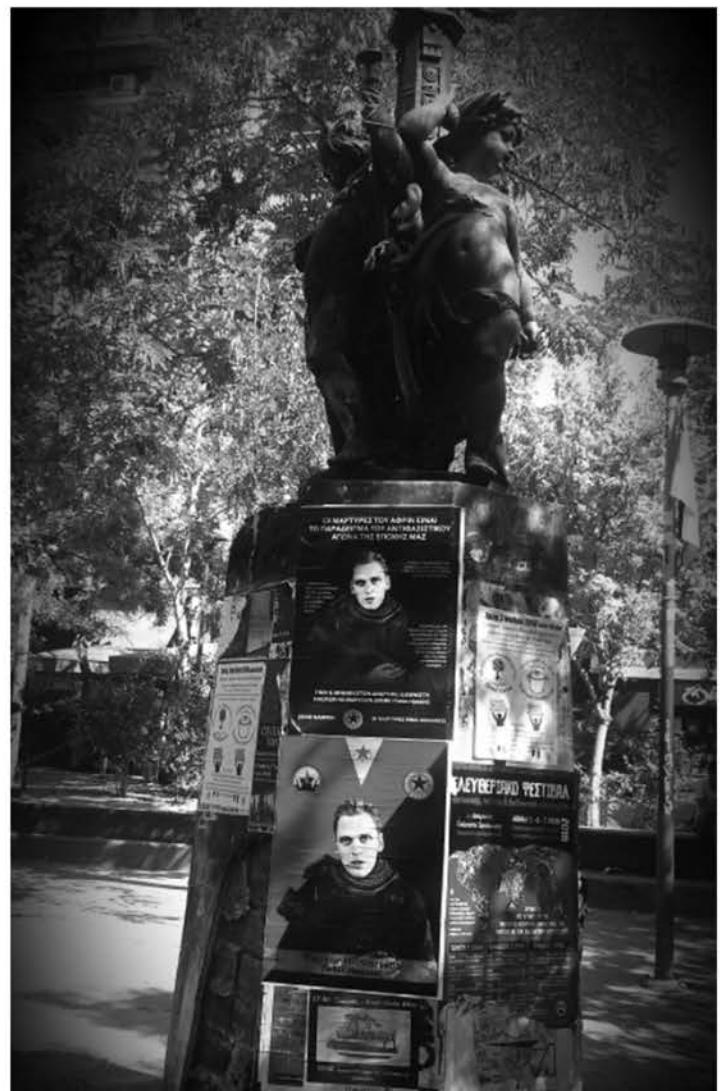
Politehničko sveučilište i Exarcheia (završne riječi...)

Politehničko sveučilište (Athens Polytechnic, Polytechneion) nalazi se na rubu Eksarhije i bitan je dio priče popularnosti anarhističkog pokreta i narodnog nepovjerenja prema državi.

Sveučilište je bilo epicentar ustanka protiv vojne hunte 1973. (koje je trajalo od 1967. do 1974.), ustanak koji je završio u krvoproligu studenata na koje je poslana vojska, a samu ogradu sveučilišta srušio je tenk. Studentski pokret bio je pod utjecajem 68', pa samim time i anarhista. Zbog specifičnog političko-povijesnog konteksta danas Sveučilište ima autonomiju, pa se anarhisti nakon uličnih sukoba često tamo znaju zabarikadirati. Ispunjeno je političkim grafitima i transparentima, a gotovo uvijek netko od studenata izrađuje transparente za prosvjede.

Eksarhija, atenski kvart - epicentar pobune protiv vojne hunte 1974. i protiv ubojstva mladog anarhiste 2008. Na prvu nas je zagušila atmosfera ovisnika na glavnom trgu, koje policija ciljano gura u Eksarhiju, da bi kroz isti dan počeli polako otkrivati projekte u premreženim uličicama kvarta koji ga pumpaju anti-sistemske idejama, borborom i životom.

Utočište političkim radikalima (ponajprije anarhistima, zatim ljevičarima), imigrantima i izbjeglicama, pod budnim okom policije koja 0-24 stražari na rubovima kvarta. U grubo je potrebno sat vremena kako bi se obišle sve ulice, a mi ćemo se vraćati u tvrđavu anarhista...

Plakat palom borcu anarhističke jedinice u Rojavi (Glavni trg Eksarhije, srpanj 2018.)

ΗΜΕΝΟ ΚΟΣΜΟ

10

三

201

10

10

BUILDING FIGHTING MOVEMENT FROM ATHENS TO ISTRIA AND KVARNER

ΣΟΖΟΛΗΡΥ

101

Društveni značaj borbe brodograditelja u Puli i Rijeci

Kraj kolovoza 2018. obilježio je opći štrajk radnika Uljanika u Puli i 3. MAJ-a u Rijeci, zbog neisplate plaća, ali i sasvim izgledne likvidacije brodogradnje na kakvu smo navikli - zarad turističkih planova domaće i inostrane elite. Radnici u Puli su uz štrajk prosvjedno izašli i na ulice blokirajući promet, dok su se trećemajci zadržali unutar postrojenja, pri tom sabotirajući poslovanje Uprave vršeći pritisak na istu.

O prvom štrajku pročitat ćete u transkriptu emisije u kojoj je član Mreže anarhističke intervjuiran, dok ćemo o štrajku u Rijeci saznati iz isječaka intervjuja radnika iz 3.MAJ-a za Novosti.

Intervju u emisiji Črna Luknja (Radio Študent, Ljubljana)

Črna Luknja: Reci nam u kratko za slušatelje što se dogodilo u Uljaniku, odnosno što se još događa i zašto to zaslužuje pozornost i podršku od anarhistica?

Mreža anarhistica: Krajem kolovoza Pula je vidjela do sada neviđene demonstracije radnika, barem u novijoj povijesti. Ljudi su ušli u štrajk i na prosvjede na ulicama jer nisu dobili plaću za 7. mjesec. Radi se oko 4500 radnika. Za razliku od prijašnjih problema prvi put su prihvatili parolu: „Nema plaće, nema rada!“, prije bi nastavljali

raditi. Oni nisu prva skupina koja je pogodjena ovim problemom, prije su to bili kooperanti, to su radnici Uljanika koji imaju jako niska prava i njih su prve počeli zaje*avati s neisplatama plaće, mjesecima, i tek kada se problem prelio i na ostatak radnika pokrenuo se štrajk i prekinuli su šutnju izlaskom na ulice.

Črna Luknja: Kako je štrajk izbio, to je bila službena inicijativa sindikata ili radnička samorganizacija?

Mreža anarhistica: Tu priča počinje biti zanimljiva i za nas, jer su sindikati kao i do sada radnike pokušavali smiriti, na kraju krajeva i sabotirati, tako da je njihov prijedlog bio da se štrajka na radnome mjestu, da ostanu u svojim halama i skladištima. Na svu sreću među radnicima se našlo odlučnih i samoinicijativnih pojedinaca koji su povukli radnike s tog štrajka na ulicu. Prvo su blokirali promet uz rivu u Puli i onda se to zakotrljalo od blokade prometnica do šetnje kroz cijeli grad. Tako da je Pula cca tjedan dana svaki dan po sat i po / dva bila bez prometa. Uspjelo bi njih 4000 uz podršku građana blokirati prometnice.

Črna Luknja: Kakva je bila reakcija stanovništva u Puli, šire zajednice?

Mreža anarhistica: Uspjeh blokada prometnica je

upravo u tome što su sad svi morali čuti za probleme brodograditelja, do sada su ih mogli ignorirati, „ne tiče me se to je na njihovom radnom mjestu“, ali kada ti 4000 ljudi izade na ulice i blokira grad onda si jednostavno primoran čuti za njihove probleme. Velika većina građana Pule je podržala, zato što je Uljanik na kraju krajeva odgojio i nahranio generacije Puležana.

Brodogradilište u Puli postoji 160 godina, tako da smo mi svi vezani uz njega, on je pokretač ekonomije u Puli i šire i ljudi polako toga počinju biti svjesni. Zašto je to nama bitno kao anarhistima i zašto je bitno da ih podržimo? Razlog je i više nego očigledan, ovo su posljednje velike koncentracije radnika, mi više nemamo veliku industriju, a u bilo kojem sukobu brojke su vrlo bitne. Ovo ne koristi samo radnicima Uljanika, nego i drugim radnicima iz drugih poduzeća, jer podiže samopouzdanje radnika i naša procjena je da sve što doprinosi samopouzdanju radnika je korisno, svaka samoinicijativa, podrška i akcija koja je njima vjetar u leđa je u biti plus za sve nas, jer od nasrtaja vlasti i od nasrtaja tajkuna puno lakše se braniti kada imaš brodograditelje na ulici kojih je u tisućama. Na kraju ovo je bitno jer su počeli promišljati i van okvira plaća, po prvi puta su počeli razmišljati kako im izgleda struktura poduzeća, tko je u upravi, kakva je budućnost brodogradnje, kakva je budućnost Pule i Istre, koja je uloga sindikata. U svemu tome stvorilo se jedno tijelo, koje se zove

Stožer za obranu brodogradnje Uljanik, kojeg čine radnici, koji su pošteni i borbeni, i po prvi puta oni se guraju da saznaju sve informacije od Uprave, sindikata, stalno pokušavaju biti prisutni i onda sve te informacije prosljeđuju svim radnicima. Mi smo odlučili podržati Stožer, jer ga vidimo kao radnički organ, nije lažan, kukavičje jaje od Uprave ili političara, tako da imaju našu kompletну podršku. Oni su jasno, u početku bili sramežljivi i plašljivi, ali samopouzdanje raste i s tim rastu i njihovi zahtjevi. Žele biti prisutni na skupštinama brodogradilišta, da mogu odlučivati o sudbini brodogradnje.

Črna Luknja: Priča je sad završena, plaće su isplaćene i radnici su se vratili na radna mjesta ili?

Mreža anarhistika: Premda su dobili plaće, radnici su svejedno izašli na ulice isti dan (31.8.), jer su rekli da njih ne zanimaju samo plaće, nego i opstanak brodogradilišta. Njima je po prvi put počelo biti jasno da nije problem samo plaća, nego i brodogradnja i na tom mjestu da se želi izgraditi hotele i ostali turistički sadržaj koji će uništiti našu industriju. Mi ne možemo živjeti samo od turizma preko ljeta, godina ima 12 mjeseci i to će značiti veliku propast, tako da u principu borba tek sad počinje. Ovo je bila samo demonstracija koliko je radnika i koji su problemi, borba za brodogradilište će se tek odvijati u nadim mjesecima i što prije ljudi to shvate da je to potrebno bit' će nam svima lakše. Ljudi žele

komfor, žele mir i čim je neka borba duža od jedan dan, dva dana, tjedan dana, ne zanima ih, ali ova borba će se morat' voditi mjesecima ako brodogradilište želi opstati.

Črna Luknja: Znači, u biti to će biti centralna borba za budućnost ekonomije u Hrvatskoj, deindustrializacija i umjesto industrije turizam?

Mreža anarhista: Tako je, Do sada je Istra bila lokomotiva ekonomije u Hrvatskoj, ako ugase brodogradilišta u Puli i Rijeci, Istra će biti turistički resor koji će živjeti preko ljeta, a ostatak godine će biti „grad duhova“.

Črna Luknja: Hvala ti puno, znači možemo zaključiti da postoji snažna mogućnost da će Uljanik biti još priča o nekoj snazi, o nekom novom radničkom pokretu koji ima u vidu ne samo plaće, nego šire interesе zajednice.

Mreže anarhista: Na to sam se htio nadovezati, proširenje nezadovoljstva na ulice je brodogradilištu otvorilo puno prilika. Pošto su im se priključili građani, to je počeo biti općenarodni protest protiv nositelja vlasti. Nisu samo došli u pitanje Uprava brodogradilište, nego je pod upitnik došla vladajuća struktura u Puli i Istri, ljudi su se razbudili, a strah i neizvjesnost su se uvukli u redove vladajuće stranke. Ono što je korisno oko ovog štrajka je to što se zbog njega politizirao veći broj ljudi, ljudi interesira kako i zašto živimo u Puli i Istri, razmišljaju od čega ćemo živjeti i kakvi su naši uvjeti, na kraju krajeva ljuti su, a kada su ljudi ljuti mogu zahtijevati svoja prava efikasnije.

Črna Luknja: Hvala na izvještaju, podrška i solidarnost iz Ljubljane i nadam se da možemo još u budućim emisijama informirati o novim etapama ove borbe!

(Intervju se može poslušati na <https://radiostudent.si> pod naslovom emisije; "Lokali povsod, lokalcev nikjer - proti elitizaciji mesta!" 6.9.2018.)

Što se izdogađalo od tada? Dok ovo tipkamo uljanikovcima kasne plaće za rujan, mediji su neviđenom jedinstvenošću napali radnički štrajk i opstanak brodogradilišta, kako i pristoji zemljama vladajućih i kapitala.

Postalo je jasno ko' dan da Uljanik žele smanjiti kako bi njegovo mjesto mogao zauzeti turistički sadržaj, a on se pretvorio u remont luksuznih brodova, eventualno za izgradnju manjeg broja visokosfisticiranih plovila. Do sada je otišlo oko 600 radnika iz brodogradilišta pritisnuti neizvjesnošću postojanja radnog mjesta i urednog dobivanja plaća.

Stožer pokušava biti prisutan na svim sastancima koji se tiču brodogradilišta, te se izjasnio da ostaje do kraja ove priče aktivran. Vlada i Uprava brodogradilišta guraju tajkunu Končaru kao jedinog strateškog partnera, koji je već počeo uništavati Brodotrogir, brodogradilište u Dalmaciji.

Nadamo se dok ove novine budu tiskane da će radnici prijeći iz čekanja milostinje u napad!

Markov trg, Zagreb (27.8.2018.)

Igor Zenko: Ujedinili smo se tek kada smo dotaknuli dno

Pitanje je što je Vladi u interesu. Gledaju li oni samo sagraditi ovdje apartmane i kako napuniti vlastite džepove. Bilo bi pametno da održe brodograđenju koja čini tri do pet posto BDP-a. Štrajk je i dalje zakonska opcija, ali nam prije svega treba jedan masovni pokret koji će pokazati zube. Vlada se jedino toga boji. A ne samo mirno i dostojanstveno. (Novosti, 15.9.2018.)

Novosti: Snaga vašeg izraza na transparentu sugerirala je da ste jedan vrlo ljutit čovjek, radnik, trećemajac?

Igor: Neki su mislili da sam čak ubačen lik, pogotovo oni krajnje nacionalno nastrojeni. To sam čitao po nekim forumima uz objašnjenja da su se oni, eto, borili za tu državu kojoj ja želim smrt. Ja kažem da država nije prijatelj naroda, ona je instrument koji služi bogatima i moćnim kako bi eksploatirali radničku klasu. I to se jasno vidi, ne samo kod nas. A što se tiče ostatka poruke s transparenta, ovako bih je preveo: bio na poslu ili štrajkao jednako je, čak je možda zabavnije za vrijeme štrajka, nešto se barem (po)kreće, događa.

Novosti: Nije li ipak sada najvažnije da brodograđenja u Rijeci i Puli opstane?

Igor: Možda i jest. Ako nas netko od tih iskusnijih

brodograđevnih giganata preuzme, sigurno će barem napraviti reda. Iako, ambivalentan sam prema tome, na to ne gledam kao na neki spas, jer ako se to i dogodi, radni uvjeti će ostati isti, a radit će se sigurno više. Kada sam prije 12 godina počeo raditi, u 3. maju je bilo 3.500 radnika, a danas je službeno zaposleno nas 1.700. Smatram da će se taj broj nastaviti smanjivati do stotinjak ili nešto više ljudi, kako bi se potom sve ugasilo. Možda će se ovdje ubuduće raditi samo trup do druge palube, a ako nas Talijani preuzmu, u Monfalconeu, koji je tu iza ugla, sve ostalo. Otkad je započela kriza u Uljaniku Istra je od treće najbogatije županije po BDP-u u posljednjih godinu dana pala na pretposljednje mjesto. To da ćemo živjeti od turizma je floskula. Pravo je pitanje gdje je završilo 523 milijuna kuna iz firme koja je 3. maj dobio kao subvenciju zbog oduzimanja nekretnina na pomorskom dobru. To je taj novac koji je 3. maj kao pozajmicu ustupio Uljaniku.

(...) Sindikati su više zabrinuti za firmu nego za radnike. Mi trebamo borbeni sindikat. Osobno, to vidim kroz anarhosindikalizam, direktnodemokratski. Kroz plenumske sjednice na kojima radnik odlučuje o nekom pitanju i potom glasa o njemu. Moramo probuditi klasnu svijest koje još uvijek nema.

(Cijeli intervju pročitajte na stranicama: <https://www.portalnovosti.com/igor-zenko-ujedinili-smo-se-tek-kada-smo-dotaknuli-dno>)

Proljetna odluka Županijskog suda u Splitu obznanjena riječkoj i široj javnosti putem Novog lista

Pala presuda protiv riječkih aktivista

Županijski sud u Splitu zatražio je od riječkog suda da detaljnije istraži kako je došlo do ozljede policajca, s koje je strane policajac u civilu prišao optuženom Babiću, kako bi se bolje znalo što se dogodilo tijekom prosvjeda u Kružnoj ulici

RIJEKA Eugen Babić, 30-godišnji profesor povijesti i filozofije i Zorana Jančić, 33-godišnja magistrica edukacije engleskog jezika, književnosti i pedagogije ponovo su sjeli na optuženičku klupu s obzirom da prvostupanska presuda donesena prije dvije godine nije potvrđena. Štoviše, splitski Županijski sud je naložio da se neke okolnosti navedene u žalbi ponovo ispitaju i utvrdi činjenično stanje.

A riječ je o događaju koji se zbio prije punih pet godina u Kružnoj ulici povodom neprijavljenog prosvjeda pokreta Occupy Croatia i aktivističke grupe Anonymous Croatia. Po završetku prosvjeda, Babiću i Jančićevoj prišli su policajci radi provjere identiteta predočivši im svoje službene značke, no, tužitelj tvrdi da su odgurnuli policijske službenike u predjelu grudnog koša, hvatajući ih za ruke i odjeću oglušujući se na izdane naredbe da prestanu s pružanjem otpora. U naguravanju je Babić navodno uhvatio policajca za četvrti prst desne ruke povlačeći ga, od čega je zadobio prijelom stražnje baze trećeg članka s pomakom, što u konačnici predstavlja tešku tjelesnu ozljedu.

Dolazak s leđa

I Babić i Jančićeva osuđeni su nakon što je ispitani velik broj svjedoka i policajaca, a sudska vještak vještačio je policajčevu ozljedu prsta. Babić zbog pokušaja prisile prema službenoj osobi i nanošenja teške tjelesne ozljede osuđen je na deset mjeseci zatvora, uvjetno na dvije godine, dok je Zorana Jančić osuđena na šest mjeseci uz uvjet od godine dana. No, nisu se mirili s takvom presudom, njihovi odvjetnici Ljubiša Drageljević i Marko Rogić uložili su žalbu o kojoj je odlučivalo vijeće Županijskog suda u Splitu. I upravo to vijeće naložilo je da sud u ponovljenom postupku mora na pouzdan način utvrditi je li policijski službenik došao iza leđa Eugenu Babiću i uhvatio ga za ovratnik, a tek tada predočio svoju službenu značku i iskaznicu.

Pružanje otpora

Jer, kako stoji u obrazloženju splitskog vijeća Županijskog suda, ova je okolnost od značaja za utvrđenje bitne činjenice jesu li okrivljeni bježali od policijskih službenika u civilu i zbog kojeg razloga.

Potrebno je, navodi se dalje u uputi višeg suda, da se utvrdi kada su točno zatražene osobne iskaznice od okrivljenog Babića i Jančićeve te kada su oni pružili otpor, je li do toga došlo tek nakon što su policijski službenici u civilu i policijski službenici u odorama intervenirali kod Palacha ili je do toga došlo prije.

Također, tijekom ponovljenog suđenja koje je dodijeljeno sutkinji Petri Primc potrebno je sa sigurnošću utvrditi i razjasniti kako je došlo do ozljede policajca, je li ozljeda nastala dok je policajac bio iza ili ispred Eugena Babića. Upravo navedena okolnost, kaže vijeće, odlučna je za utvrđenje nastanka ozljede, a slijedom toga važna je i za ocjenu oblika krivnje Babića u pogledu nanošenja tjelesne ozljede policajcu.

Hvatanje za vrat

— Dobio sam zapovijed utvrditi identitet organizatora prosvjeda, jer se tijekom prosvjeda narušavao javni red i mir, između ostalog i pisanjem grafita po zgradama. Kolega i ja prišli smo nekolicini prosvjednika kako bismo utvrdili njihov identitet, i to prvo i drugookrivljenice jer su se najviše isticali tijekom prosvjeda. Drugookrivljenica je imala megafon, a prvoookrivljeni nosio veliki transparent, iako je bilo više prosvjednika. Prišli smo im na ulazu u Kružnu ulicu, bili smo u civilu. Legitimirali smo se značkama i rekli: »Policija, molimo na uvid vaše dokumente«. Oni su to odbili i pokušavali pobjeći u Kružnu. Ja sam Eugena pokušao uhvatiti, ali me odgurivao, došli smo do Palacha i barem deset puta ih zamolili da nam daju dokumente, samo da utvrđimo identitet i ništa više. Počeli su pružati fizički otpor odguravanjem, dok su ostali prosvjednici radili »štit« oko Eugena. Najviše otpora pružala je drugookrivljena, hvatajući nas za ruke i odjeću. Ja sam prvoookrivljenog okrenuo na prsa i stavio mu lisice. Tom prilikom sam zadobio tjelesnu ozljedu jer mi je puknuo prstenjak desne ruke i to kad sam ga uhvatio oko vrata, a on se pokušavao oslobođiti, svojedobno je ispričao policijski službenik pozvan kao svjedok. (NL, 19. rujan 2018.)